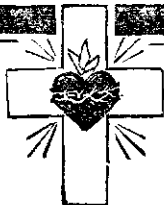

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Incredere în semen.

Secolul nostru este secolul neîncrederii. Progresele științei pretind ca omul de știință să nu se îndestulească cu aparențe, ci să caute realitatea ce se ascunde sub aparențe. O ipoteză numai atunci devine teoremă când e pe deplin demonstrată. În viața practică, iarăși neîncrederea ocupă planul întâiu. Un comerciant dacă n'ar fi destul de neîncrezător, ar fi tras pe sfoară de toată lumea.

La diferitele autorități și la oficii mișună controlorii.

Nu este o ramură a vieții publice care să nu-și aibă armata ei de inspectori. În toate zilele se dovedește că oficialitatea n'are încredere în particulari și particularul nu se încrede în semenul lui, dar nu se încrede nici în el însuși. Neîncrederea aceasta e rezultatul experiențelor triste și pline de slăbiciuni omenești. Statele tot așa de neîncrezătoare se pândesc ca particularii. O mișcare a unui stat este tălmăcită și răstălmăcită de diplomații statelor vecine, deoarece siguranța fiecărui stat trebuie apărată de orice surprize periculoase.

Filantropia însăși poartă sigilul neîncrederii. Mentalitatea de azi, de a storce de oriunde și cu orice preț, tot ce se poate storce, îndreptățește neîncrederea filantropiei, dar nu o scutește de greșeli fatale, neîncrederea fiind înlocuri nepotrivite aplicată.

Neîncrederea aceasta

generală, care în viața comercială, oficială și internațională își are rostul ei, ne-a otrăvit și viața socială și sentimentală. Nu mai putem crede semenului nostru. Când cineva pleacă dintr-o societate, veracitatea cuvintelor și sentimentelor lui e trasă la îndoială, ca în altă zi și el să se îndoiască de adevărul cuvintelor altuia care a plecat din societate mai de vreme. Conduita fiecăruia dintre noi e analizată din punctul de vedere al sincerității și un gest prietenesc, un cuvânt bun al

nostru, e explicat ca ascunzișul intereselor noastre.

Omenirea, prin neîncrederea aceasta, este lipsită de cel mai nobil sentiment, de cel mai măreț imbold spre ajutorarea altora și de mângâierea cea mai curată. Nu pot să simt pretienie față de acela căruia nu-i cred. Nu pot să-l ajut pe acela, pe care îl cred minciunos. Nu-mi poate da mângâiere în necazurile mele acela care conform părerii mele e ne-sincer.

Deci să nu ne privăm de toate aceste. Să fim convinși, — că deși am fost de multe ori înșelați, — există încă sinceritate pe pământ. Și vom fi mai fericiți.

I. B.

Cu ochi văzători

Autorul rândurilor de mai jos nu este stăpânit de spiritul contrazicerii. Este atât de obiectiv ca să mărturisească, cu mândrie, că și la noi se fac lucruri bune. Un lucru dintre cele mai bune, frumoase și necesare este și pregătirea premilitară a tineretului. Formațiunea aceasta „quasi” militară a tineretului contribuie, nespuse de mult, la formarea fizică și morală a viitorilor apărători ai Tării. Cine are „ochi văzători” trebuie să recunoască, că partea primă a programului se execută cu o grije, vrednică de toată lauda. Educarea sufletească, noi cari avem contact zilnic cu acest tineret, nu fără îngrijorare constatăm, că — rămâne în urmă. „Mens sana in corpe sano” era principiul după care se formau legiunile nebiruite ale străbunilor noștri. Vor fi având fizic plăcut și antrenat și flăcăii noștri premilitari, vor fi imitați în cunoștințele și exercițiile elementare ale vieții de ostași, însă dacă-i vezi scăpați de

sub ochii comandantului și reîntorși la cămin te întristează purtarea lor care e fără respect atât față de Dumnezeu, cât și față de oameni. Cauza? Nu li se dă îndeajuns ocaziune, ca în plină dezvoltare a ființei lor, paralel cu fizicul să fie și sufletul lor educat.

După cum sunt informat știu că programul pregătirii premilitare prevede pe vremea instrucției, care se face în Dumineci și cercetarea bisericei. Dar întreb cum se execută acest punct din program? Cu conștiință liniștită pot să răspund că în multe locuri ori deloc nu, ori numai de mântuială, pe 10—20 minute, cum aduce întâmplarea, când la începutul când la sfârșitul serviciului divin.

Și încă o observație fără vre-un gând ascuns. Nu sunt intolerant și nu robul unei patime față de altă confesiune. Să-mi spună însă oameni cu judecată la cap, obiectivi și cărora le zace la inimă educația sănătoasă a tineretului, că încât contribuie la ridica-

rea moralului tineretului la biserica altei confesiuni unde intră din poruncă și nu din convingere. Oare aceasta procedură nu e un fel de siluire a sufletului, în aceeași vârstă, mai aplicat, decât ori și când impresiilor și formării convingerilor, cari se întipăresc adânc în inima lui și-l urmăresc până la sfârșitul vieții.

Să nu mi se spună, că pregătirea premilitară pentru părinți și alți factori ai vieții publice e un „tabu”. Nu! Pentru că noi cu toții trebuie să priveghem și să contribuim cu ce avem mai bun la educația generațiilor, cari mâine ne vor lua locul și de a căror structură fizică și sufletească depinde viitorul neamului românesc. A neglija educația religioasă a tineretului, care — în aceeași vârstă și în condițiunile de trai, — numai la biserică se poate face, e un păcat nu numai în contra lui Dumnezeu, ci și în contra neamului.

Astfel crescut tineretul, când ajunge în viață, în setea lui după hrană sufletească, ajunge în brațele sectarismului, unde se pierde pentru totdeauna pentru neam, dacă nu devine chiar dușmanul neamului.

Educația religioasă este atât de importantă, ca și cea fizică, fără cea dintâiu, nu se vor putea câștiga biruinți ca cele dela Mărăști și Mărășești.

Soluția? De sine se arată.

1. Comandantul local al premilitarilor să ia înțelegere cu preotul local pentru fixarea orei începutului și terminării sf. Liturghii;

2. Premilitarii să asiste la întreg serviciul dela sf. Liturghie, — cel mult un ceas;

3. Cercetarea bisericii să se facă după confesiuni.

Să nu se uite un fapt. La grea încercare moralul face mai mult decât fizicul. Pilda clasică o avem și la Thermophile, unde nu materia ci spiritul a biruit. De acest spirit avem nevoie și în viitor. Ori a-l forma azi nu-i stă în putere numai bisericii. Ori se crede doară, că biserica poate fi înlocuită prin alt factor? Cine crede astfel e în rătăcire. Și rătăcirile se răsună.

P. I. A.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Artemiu Anderco Homorodeanul

S'a născut în 16 Februarie 1853 în comuna Borșa în Maramureș fiindu-i nănași: Pr. Tomoiagă și Iulia Mihaly. A decedat în floarea tinereții sale, în vârsta de 24 de ani în 1877, lăsând indurerăți dar resemnați în voia lui Dumnezeu, pe părinții Alexiu născ. în anul 1821, decedat în 4 Septembrie 1884, preot-protopop al Vișuelor, și mama: Maria Ana Mihaly, decedată în vârsta de 87 de ani în 1916, așteptând conform mărturisirei de credință a bisericii noastre strămoșești: „invierea morților”; înmormântat în biserica parohiei gr. cat. din Borșa, de care Biserica unită cu Roma ține atât de mult.

Amintim aici că Borșa e o parohie străveche, conscripția parohiilor făcută în anul 1774 zice, că este: „ab immemorebili tempore erecta”. Ca comună este amintită deja în 1365.

Artemiu Anderco, a ceti și a scrie a învățat deja în sânul familiei, cum scrie el în ziarul său — la care vom reveni — „Taica vorbește afară de limba maternă, nemțește și ungurește. A voit să știu și eu aceste limbi. În casa părintească se vorbea românește și ungurește. Îmi lipsea nemțeasca, deci tata m'a dat la școala nemțească a lui Faulhaber în Vișeu de sus:

am ieșit în doi ani — eram copilăș de șase până la 8 ani — Neamț întreg. Ungurii, apoi n'au să se plângă de mine: acolo e: „Egy örult bosszuja” (Răsunarea unui nebun), în ziarul manuscris al societății de lectură dela Colegiul reformat din Sighet, acolo e în ziarul tipărit, tot al aceleiaș societăți „Ifjuság lapja” (Foaia tineretului); „A borsai diatal a tatárok felett” (Învingerea borșenilor asupra tătarilor), studii istorice: „Egy hang” (Un strigăt), traducere din nemțește, acolo sunt operele mele: „A román nemzet a X-ik századig” (Nașterea română până'n secolul al X-lea), „Ziarul 1867, 1858, 1869, 1870”.

„Tata îmi repeta neîncetat: „În Austria fără limba ungurească și cea nemțească mori de foame”. Și mi-am dat mijlocul de a le învăța: astăzi ungurul nu mă cunoaște de sunt străin”. (Jurnal. Paris, 27 August 1876).

„În Italia mi-am însușit limba cea „dolce”, ea pentru mine e ca și cea română, astăzi limba franceză mi-se face amică; poate că mâni voiu strânge-o la sân și pe cea spaniolă, limba cea mai simpatică mie între toate cele câte le cunosc”.

„Iată că tatuca a creat din mine stofa unui filolog. Mama vroia să devin preot, după dafina familiei, din moși-strămoși preoți, taica îmi repeta continuu: „Fiule ascultă înclinările tale”, și eu devenii din libera mea alegere, medic”.

In loc de a ne mândri noi cu acest vrednic și tipic fiu al Maramureșului istoric — nobil și credincios, — poate că ar crede cineva că o facem din

mândria patriotismului local, ne referim simplaminte la elogiile aduse dânsului, de dl. Profesor Nicolae Iorga, în prefața broșurei intitulată: Un student în străinătate acum o jumătate de veac — Maramureșanul Artemiu Anderco — Jurnalul său, — Publicat cu o introducere de N. Iorga. Așezământul tipografic „Dafina Românească” Văleni de Munte 1934.

Unele date familiare din viața a lui Artemiu Anderco fiul și a lui Alexie tatăl, felul lor de gândire, unele epizoade mai interesante, le vom reda fără comentariu, după Ziarul său propriu, dând astfel o icoană fidelă nu numai despre Artemiu Anderco fiul, ci și tatăl lui: Alexie Anderco, cândva paroh-protopop în Borșa.

Acest Jurnal — deocamdată și numai această singură broșură prefăcută de marele istoric, carele este Nicolae Iorga, ne servește de dovadă irepugnabilă și covârșitoare: cât de neîntețată și lipsită de cea mai mică iubire frățească este părerea celor, ce divulgă în lungul și în latul țării, prin grai viu, prin scris și confirmă această părere atât greșită și prin faptele lor, că Maramureșul nostru ar fi: „desnaționalizat și lipsit de credința cea adevărată”.

În prefața broșurei menționate dl. Profesor N. Iorga scrie următoarele:

„Acum câțiva ani, amicul meu D. Munteanu-Râmnic, îmi aducea un elegant vechiu caet legat în care cu slove mărunțele și confuze, ca pentru dânsul își însemna notele sale zilnice, un student din Maramureș, trimis pentru medicină, de societatea „Transilvania” din București, adevărat de însuși Papiu Ilarian, în Italia, la Paris, apoi din nou în Italia, dar nu la Turin ci în Roma însăși.

Artemie Anderco nu-mi era necunoscut. Păr. protopop Dăianu, care-i posedă se pare unele manuscrite, se ocupase de el în Lucașfărul din Buda-

pesta, dând și chipul tânărului cu părul creț înfioat, cu ochelarii de-asupra mărunților ochi negri, cu palida față menind a moarte timpurie. Am aflat pe urmă că o parte din jurnal s'a tipărit în foiletonul unui ziar ardelen.

Descifrarea nu ușoară, — pentru care s'au trudit elevele Școlii de misionare din Văleni de Munte — a câtorva pagini m'a umplut de uimire. Aveam înaintea mea un om bine înzestrat, de speța lui Ion Codrău Drăgusanu, ale cărui scrisor am avut norocul să le descoper și să le dau spre tipărire. Dar aici aveam a face, în medicinistul născut la 1853 într'un sat maramureșan, în casa de preot înconjurat de mai mulți copii, cu o minte de o curiozitate infinită, unită cu câtă energie trebuie pentru ca dintr'un învățământ unguresc de provincie să ajungă cineva la cunoștința deplină a limbii italiene, a limbii franceze, ba chiar, el care nu știa românește numai din convorbirile cu familia, a limbii literare, românești, în care dovedește un talent de pitoresc și dușoșie, cu totul remarcabil.

Lucra la o gramatică a graiului său de-acasă, dar mintea lui cu orizonturi largi se gândea la o întreagă operă de creațiune. De creațiune entusiastă, în minte cu icoana străbunului roman, căruia i se închină printr'o elocvență rugăctune la Roma, dar și de alegere critică din partea cuiva care cunoștea adânc și suferința alor săi din țară neliberă și greșelile lor cari nu se știau folosi destul de libertatea lor.

Imprietenit cu unii Români din țară, un Babeică, un Cristodulo, cu un grup întreg la Paris, dintre cari e încă în mijlo-

(Continuare în pag. IV.)

Povestea unei vieți

(Traducere din cartea: Corabia lui Pater Petit. Ladislau Iambrekovich. S. I.)

Vieța lui Pater Petit tot așa s'ar putea spune în povești, cum s'a povestit vieța sfinților vechi, legendari și cum se povestește mai nou vieța parohului din Ars, sf. Ioan Vianney. Și dacă găsim că povestea vieții lui Pater Petit este frumoasă și atrăgătoare, e pentru că vieța lui nu este proiecțiunea palidă a fantasiei omenești — ci este eradierea adevăratei vieți dumnezeiești.

Povestea ar fi cam așa: „A fost odată, ca nici odată, că nu tare de mult în luncile îndepărtate ale Flandrei unui maestru croitor i s'a născut un

copil. Copilul era drăgut, cu minte și rugător.

„La vârsta de cinci anișori îi muri mama, dar copilul și-a ales de mamă pe Preacurata Vergură Maria și din acel moment n'a mai fost orfan, pentru că Vergura Maria l-a îngrijit, l-a educat și l-a condus la Fiul său, Isus.

„Când a devenit preot, mulți au mers la el să se mărturisească pentru că el i-a avut dragi pe păcătoși. Și păcătoșii l-au iubit, deși el nu le-a permis să mai rămână în păcate.

„De dragul lui păcătoșii s'au îndreptat bucuroși, pentru că el a semănat pace și încredere în inimi.

„Vorbea tot atât de simplu, cași un copil. Mai târziu, domni

inalți, învățați și episcopi, în fraze lungi încercau să tâlcuiască, că oare pentru ce sunt atât de roboare cuvântările lui?!

Când Pater Petit striga în cuvântările sale: Dumnezeu e atât de bun, e bun, bun! — atunci s'au umplut de lacrimi chiar și ochii celor mai serioși bărbați. E atât de greu acum, în urmă, a face ca să se înțeleagă aceasta.

„De multe ori privirea lui pătrundea sufletele, ba a prezis chiar și viitorul. Însă aceia, cari l-au cunoscut nu s'au mirat de așa ceva.

„Pater Petit era plin de credință: el vorbea cu Isus, cu Maria, cu sf. Iosif, cași oamenii între ei, numai că vorba lui

era mult mai drăguță, mai sinceră și mai simplă.

„Dacă a primit vre-o scrisoare cu știri triste, a mers în capelă și acolo a citit și în fața lui Isus scrisoarea, — dacă a primit știri bune, tot în capelă a adus mulțumită lui Isus. Cu ocazii de aceste a petrecut în convorbiri cu Isus.

„În urma acestor convorbiri a devenit el bunul Pater Petit. Fiindcă a fost atât de bun, a atras la sine mulțimea oamenilor.

„El a fost foarte sărac, dar sf. Iosif i-a împlinit toate cererile, cu ajutorul lui a putut să susțină spitale și mănăstiri și a putut să ajutoreze nenumărate familii lipsite.

„Nu i-a plăcut, ca să fie

Scrisori către o prietenă

3. Calomnia

Dragă prietenă,

... Dacă tu spui că păcatul celor ce calomniază este tot așa de mare cași a celor ce clevetesc, eu spun că a calomnia este cu mult, cu mult mai urit decât a clevești, deși nici a cleveti nu-i frumos deloc, după cum îți scriam într'una din scrisorile anterioare. Dar să ne înțelegem; pe când, a cleveti ziceam că înseamnă a descoperi — fără trebuință — scăderile altora, a calomnia vrea să zică, a acuza pe aproapele de păcate pe cari nu le are. In primul caz erau slăbiciuni, dar nu erau datori să le descoperim, iar în cazul al doilea, nici nu există la persoana respectivă un atare păcat, decum să fim noi datori să le descoperim, iar în cazul al doilea, nici nu există la persoana respectivă un atare păcat, decum să fim noi datori să-l dăm publicității; și dacă totuși o facem păcătuim prin calomnie. — Calomniat a fost Iosif — cel vândut de frații săi — pe cari soția lui Putifar l-a acuzat de solicitări necurate, dar cea mai mare calomnie a fost cea a runcată asupra Mântuitorului și care l-a și dus la moartea Crucii! Dumnezeu n'a putut suferi înnuirea nevinovăției lui Iosif; el a fost reabilitat și încă în modul cel mai strălucit, tar Isus a înviat din morți cu mărime mare! De fapt creatorul a înzestrat pe om cu minte și grai, pentru a-L lauda și nu pentru a calomnia! Cine-i bolnav se cunoaște pe limbă, căci îi este limba neagră și uscată; așa-i și limba calomniatorului: uscată de laude lui Dzeu și neagră de calomnia spusă despre aproapele. Și într'adever, calomniatorul este bolnav sufletește, căci calomnia este cauzată de ură, invidie și alte patimi, cari denotă o stare bolnăvicioasă foarte gravă!

servit, dar era în relații atât de bun ingerul său păzitor, încât acesta, când Pater Petit era bolnav de friguri, — a chemat lângă patul lui pe îngrijitor.

„In suferințe mereu a repetat: „Mulțumescu-ți Dumnezeu! — pentru că el privea lucrurile numai din punctul de vedere al veșniciei.

„A dorit mult raiul, totuș, când în vârsta de 70 ani i s'a adus la cunoștință, că va mai trăi cel puțin 20 de ani, — s'a bucurat, că mai poate lucra.

„In anul 1913 și la începutul anului 1914 a prezis războiul cel mare. Mulți s'au mirat atunci de aceasta.

„A mai prezis, că el nu va ajunge războiul. Așa a și fost.

„Nouăzeci și trei ani a trăit

IMPREUNĂ CU BISERICA

La chemarea lui Isus Petru și Andrei, Iacob și Ioan împreună cu alți mulți, au părăsit totul, ca să se facă vânători de oameni. Și dela chemarea lor și până la moarte, trecând cu voință de fer peste greutățile întâmpiate, un singur gând i-a muncit: de a împlini chemarea lor; a vesti mărirea adevăratului Dumnezeu.

Să arăt cum au propovăduit ei mărirea Domnului? Cât au ostenit, cât au suferit, cât au umblat Petru și Andrei, Iacob și Ioan, apoi Pavel și alți apostoli și simplii credincioși, ca potrivit chemării lor, să arate lumii că învățăturile lui Isus celui răstignit sunt învățăturile adevărate și când sămânța credinței adevărate a fost semănată, ca supremă mărturie să moară liniștii la aparență, dar cu bucurie și veseli în sufletul lor, pentru că lumea necredin-

Calomniatorul se oprește numai la gunoi și murdărie, cași mătura, pe când creștinul conștient urmează albinei, ce se oprește numai la flori.

Dacă ne vom gândi că la judecătă ni-se va cere socoteală despre toate vorbele, gândurile

pe pământ, dar păcate de moarte nu a făcut. Totuș în ceasul morții cu adâncă umilință a strigat: Mielul lui Dumnezeu, carele ridici păcatul lumii, fii milostiv mie!

„De atunci mulți, cari s'au întors la dânsul, s'a vindecat de boalele lor grele și dure-roase.

„Episcopii și regele Belgiei au făcut o cerere către Preafericitul Părinte, ca să-l numere între sfinți, pentru că foarte mult L-a iubit pe Isus, a fost bun și a făcut mult bine.

„In ura acestei cereri! Preafericitul Părinte a pornit ascultarea mărturiilor procedurii premergătoare. Multe sute de martori au făcut mărturiile jurământ; ascultarea lor a durat trei ani.

cioasă să vadă, că ei adevărul l-au propovăduit. Și ceilalți martiri, începând dela sf. Ștefan și până la misionarii zilelor noastre ce altceva fac, decât mărturie neincetată pe lângă adevăratele învățături ale lui Isus?! Aceasta este chemarea noastră a tuturor, ca între orice împrejurări, chiar cu jertfirea a tot ce ne este plăcut, să ne facem apostolii Evangheliei lui Hristos, ca să vadă lumea necredincioasă, că mi și mi de vieți, nenumărate neplăceri, suferințele cele mai crâncene tot nu ajung ca să fie jertfite, dacă Isus cere.

Aceasta este datorința noastră, căci la aceasta suntem chemați. A propovădui credința, învățăturile lui Isus, mărirea lui Dumnezeu. Oare cum ne îndeplinim aceasta singură datorință a noastră? Nu ni se cere, ca să cutreerăm țară după țară, nu ni se cere ca să murim;

și faptele, atunci cum vom putea motiva calomniile? — Ești tânăr încă? ascultă totuși de Sf. Spirit care-ți zice și fie: „Gândește-te la moarte și în veac nu vei păcătu!”

Alin Vania

„Cu aceasta ocazie s'au desvilit multele virtuți ale lui Pater Petit.

„Au fost căutate și greșelile lui, dar Pater Petit pe aceste le-a alungat cu desăvârșire din sufletul său.

„După toate aceste Sfântul Părinte a ascultat sfatul cardinalilor și a lăsat, ca să se înceapă procesul de canonizare al lui Pater Petit. In acest proces în rândul întâi s'a căutat, dacă au fost eroice virtuțile lui Pater Petit.

„După aceea s'au cercetat minunile săvârșite de el.

„După aceste urmează apoi declararea de fericit și canonizarea.

„Aceasta este rânduiala obiș-

noi suntem chemați, ca să luminaăm printr'o viață bună, ca prin virtuțile noastre să îndreptăm pe semenii noștri slabi, potrivit poruncii lui Isus: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune, să preamărească pe tatăl vostru cel ceresc”...

Dar mulți cum să lumineze, de vreme ce n'au nici știință, nici credință, nici voință? Mulți creștini numai creștini nu sunt. Au toate cunoștințele, numai cele mai necesare, cunoștințele învățătorilor lui Isus nu le au! Ei sunt aceia, cari învață mereu, totuș nu ajung la cunoștința adevărului! Sunt mândri de înțelepciunea primită pe băncile școalelor, dar totuș aceasta înțelepciune la-a orbit ochii, ca ca să nu vadă strălucirea Evangheliei, nici nu o văd, ba încă ei zic că Evanghelia este întunecul. Fiii savanți ai zilelor de azi disprețuesc știința științelor: înțelepciunea Crucii. Cum vor aceștia să îndeplinească chemarea lor, propovăduirea mării lui Dumnezeu?

Nu pot să facă aceasta și din motivul, că le lipsește credința. Câți și câți din societatea noastră neagă totul, ce are ceva legătură cu viitorul sufletului lor, care tremură de viitor, le vine bine aceasta negare. Pe câți îi vedem intrând în casa Domnului, se laudă că au credință și totuș viața lor e mai rea decât a păgânilor, cari abia au avut ceva cunoștință despre Dumnezeu. Trebuie a trăi după credință, altcum credința nu este credință, ci o făclie stinsă, care nu luminează în întunec. Sigur că nici aceștia nu pot urma calea lui Isus, nu pot propovădui mărirea lui Dumnezeu.

Pilda sfinților Apostoli ne îndeamnă, ca să-i urmăim după puterile noastre. Da și noi vrem, ca să trăim și să suferim pentru Isus; noi renunțăm la bucuriile lumii, dacă acestea periclitează bucuriile sufletului nostru; noi vrem să fim creștini buni, ca pilda noastră să trezească din somnul cel de moarte pe frații noștri rătăciți, să-i readucă la Isus. Toate le facem, ca să preamărim pe Dumnezeu, căci la aceasta suntem chemați.

nuită a procesului de canonizare, care ține foarte lung timp.

„Dar sunt sfinți, cari își accelerează procesul și pentru aceea fac multe minuni. Așa a făcut și sf. Terezia de Lisieux, care a trimis ploaie de trandafir pe pământ.

„Pater Petit a câștigat sufletele cu zâmbetul lui bun. Așa face și acum. Nenumărate mulțumiri pentru rugile ascultate sunt cuprinse în broșuri separate:

„Istoria vieții lui Pater Petit și meditațiile lui sunt nouă spre folos foarte mare, pentru că prin ele învățăm, ce este încrederea, bucuria sufletească și iubirea”.

Din viețile Sfinților

Sf. Pahomie.

Sfântul Pahomie a trăit în veacul al treilea. Din naștere a fost păgân dar când făcu armata, văzând blândeța, bună-tatea și curățenia creștinilor sa încreștinat și el. Nu s'a îndestulit însă să fie creștin numai după Botez, ci s'a silit ca să-i fie și viața și faptele creștinești.

El a părăsit toate cele lumești și s'a retras într'o pustie. Acolo întâlnește pe sihastrul Palamon care ducea o viață foarte aspră: vara mânca odată la zi, iar iarna numai la două zile odată și cu toate aceste ziua lucra iar noaptea jumătate o petrecea în rugăciune și cetera cărților sfinte.

Pahomie s'a pus sub conducerea acestui om sfânt. Timp de 12 ani a ținut și el cu Palamon la viața cea aspră.

Rând pe rând se așezară în pustie și alți creștini dornici de o viață sfântă. Fiindcă omul nu se poate conduce singur în cele sufletești, ei sau pus sub conducerea lui Pahomie. Pahomie a făcut case în cari ia așezat și le-a scris regulile după cari să trăiască. Așa sau început cele dintâi mănăstiri călugărești în Egipt, în pustia dintre râul Nil și Marea Roșie. Călugării puși sub ascultarea sfântului Pahomie trăiau o viață aspră, postelnică și muncitoare. Ei munceau unii pentru alții și toți pentru Dumnezeu. Ei sau înmulțit la mai multe mii și aveau multe mănăstiri în fruntea cărora sta câte un egumen căruia toți să supuneau ca fiii unui părinte.

Dumnezeu pe cei mai mulți oameni i-a chemat la statul căsătoriei. Omul și în căsătorie poate trăi viață curată și plăcută lui Dumnezeu. Grija și susținerea familiei nu trebuie să-l depărteze pe om de Dumnezeu, ci să-l apropie. E grea viața, e greu a susține familia, dar Dumnezeu nu va lăsa să piară de foame pe cei ce-i slujesc lui.

Nu ne putem toți retrage în mănăstiri pentru întreagă viața, dar e bine, ca barem odată de două ori la an să ne ducem la aceste lăcasuri sfinte, ca prin mărturisire bună și ascultarea cuvântului lui Dumnezeu să ne înnoim, să ne primenim sufletește.

Nu cere Dumnezeu dela toți să părăsească toate și să intre în mănăstire, dar poruncește ca barem în Dumineci și serbători să lepădăm toată grija cea lumească și să mergem la biserică pentru a asculta sfânta liturgie și învățătura sufletească ce se dă acolo.

STATISTICĂ
DUREROASĂ

„Ne aflăm la răspântia unor vremuri grele, iar zarea ni se arată tot mai involburată.

„Valurile de criminalitate sporesc mereu, mișcările anarhice se întind. Crima ia forme noi, devine tot mai îndrăzneată și se înarmează din plin.

„Anarhia amenință să destrame ceea ce veacurile și suferințele ne-au hărăzit: întocmirile cari, stau la baza organizației sociale de azi.

„Vizionarii unor lumi himerice sau cavalerii hipocriși ai unor idealuri sinistre și-au propus să distrage această organizație socială, să prefacă totul în sânge pentru ca să poată apoi înfăptui rândueli cumplite, folositoare câtorva sireți, dar amarnice pentru cei mulți și vrednici”.

Astfel se încheie introducerea broșurei care cuprinde „Activitatea Prefecturii poliției Municipiului București” pe anul 1938.

Din interesanta broșură spicim câteva date din care putem constata că în cursul anului trecut s'au săvârșit în Capitală 64 tâlhării, 7 asasinat, 8 omucideri, 8 crime pasionale, 40 violuri, 72 devastări, o crimă de răsvrătire.

DELICTE

La capitolul delictes găsim: au fost 6609 furturi simple din care autorii a 3996 au fost descoperiți, furturi cu efracție 3707 din care s'au identificat autorii a 2012.

Apoi: 1045 abuzuri de încredere, 4208 insulte și lovituri, 127 calomnii, 882 răniri, 727 amenințări, 57 delictes de adulter, 43 atentate la bunele moravuri, 59 violuri de domiciliu, 8 profanări de cadavre, 12 seduccțiuni, 12 șantajii etc. etc.

Broșura arată apoi pe larg numărul delinquenților arestați, bărbați și femei, cu vârsta, profesiunea și naționalitatea fiecăruia.

Sunt enumerate din bogata activitate câteva din marile descoperiri polițienești din anul expirat: asasinării lui Goldschläger, fabricile de bani, etc. etc.

Poliția se plânge că e im-

Sfântul Pahomie sa încreștinat văzând pilda bună a vieții creștinilor. Creștinii cei vechi măcar că nu au fost toți preoți, toți au predicat, nu în biserică ci afară de biserică. Au predicat toți cu cuvântul îndemnându-se unul pe altul la bine; au predicat cu pilda bună a vieții lor cu faptele cele bune

povărată prea mult cu distribuirea citațiilor. I se ia un timp prețios, și un personal numeros care ar putea fi utilizat cu mai mult succes în altă parte.

550.000 citații s'au împărțit anul trecut.

Broșura enumără apoi pe larg activitatea fiecărui serviciu.

Reorganizarea Agru-lui în parohia Iapa. După o temeinică pregătire, de mai multe săptămâni, în sfârșit, Agru-l din parohia Iapa, Dumineca trecută, s'a așezat pe o nouă temelie. Adunarea de reconstituire a fost deschisă de parchul I. Ardelean cu conferința: *Rolul bisericii unite în trezirea conștiinței naționale a neamului și menirea ei în noua viață de stat.* Pentru activitatea din viitor a Agru-lui, ca principii călăuzitoare, s'au fixat: 1. eliminarea materialismului; 2. trezirea și întărirea conștiinței catolice; 3. ridicarea nivelului moral și național; 4. alegerea și pregătirea elementelor mai valoroase pentru apostolatul laic. Noua conducere o formează: *președinte* Gherman Vasile, *preș.* Stejii Iuon, *secretar* Ivanciuc Ion stud., *comitetul*: Moș Petru, Mih Vasile, Mih Iuon, Codrea Vasile, Mih Toader, Codrea Ilie. Ivanciuc Gheorghe, Ivanciuc Iuon, Codrea Vasile I. Gheorghe.

Guvernul german și religia. Citim în gazetele germane: Se desminte din partea guvernului german știrea că s'ar fi luat măsuri, ca în viitorul apropiat să se inaugureze religia național socialistă. Se accentuează, că toată știrea răspândită în legătură cu religia național socialistă este născută din fantezia unui smintit. Guvernul Reichului asigură deplina libertate a cultelor. Se mai adaugă, că autoritățile au arestat pe Fridrich Bilat, propovăduitorul religiei național socialiste, care a produs un scandal într'o biserică. După diagnosticul făcut de medici, Fridrich Bilat a fost transportat într'un spital de boli mintale.

Activitatea sectarilor oprită de Minister. În Monitorul Oficial a apărut un decret al Ministerului Cultelor, care oprește cu desăvârșire activitatea sectelor ale căror învățături și rituri

pe cari văzându-le unii la alții se îndemneau a fi tot mai buni. — În chipul acesta poate predica și azi orcine. Dă altora numai cuvânt bun și le arată numai fapte bune. Așa deși trăești în lume, vei primi plată ca și cei ce trăiesc în mănăstiri.

P. Lucian Pop
ieromonah bazilitan

sunt în contradicție cu legile statului și ale instituțiilor lui, precum și cu bunele moravuri și cu ordinea publică. Societățile sectare oprite sunt: Mileniștii, bibliștii, martorii lui Iehova, tremuricii, biserica apostolică a lui Dumnezeu, poezii nazarineni, adventiștii reformați, secerătorii și stiliiștii. Poliția a închis în toate locurile casele lor de rugăciuni. Tipografiile sunt oprite de a mai tipări ceva pentru aceste secte.

(Continuare din pag. II.)

cul nostru diplomatul cu talent de scriitor d. Trandafir Djuvara, el ajunsese a trece din izolarea sa provincială în preajma atmosferei românești generale în preajma războiului de Independență.

Abia de 23 de ani, el prevestia la sfârșitul anului 1876, după pierderi dese în rândul prietenilor italieni și români, o moarte apropiată și trebuia să-l mângâie, cu voarbe adânc simțite și superior de înțelepte, cu bunul tată generos căruia o viață modestă îi întemnițase atât de marile însușiri de spirit și de inimă. Aceste prevestiri par a se fi adevărit, și astfel nația a pierdut pe cineva care poate fi laudat, așa cum el însuși laudase cu lacrimile în ochi, pe prietenul său Cristodulo. Avea dreptate când spunea că Maramureșul lui, n'are noroc.

Elevii și studenții mai ales să citească această carte plină de învățătură și de atâta simțire. În vremi de spurcată literatură și de confuzie a cugețării, ei vor cunoaște pe cineva de vârsta lor care asupra lumii apusan cutureierate ca și asupra psihologiei intelectualului român de după 1870 a lăsat pagini neprețuite de adevăr, de înțelegere și adesea și de poezie”.

Colțul Sighetului

Pentru zidirea Bisericii din parohia Sighet III. în săptămâna trecută au mai intrat:

1. dela Cong. Mariană	4000 Lei
2. Dl. Gavrița Bernișchi	a donat 500 „
	4.500 „
	60.031 „
Total:	64.531 „

Corul Bisericii va avea repetiție în zilele de *Vineri, 24 Iunie și Luni, 27 Iunie* în locul obișnuit. Va rugăm, ca să binevoii a participa complet și punctuos la orele 7 seara. *Dumineca, în 26 Iunie* corul va cânta la ultima Liturgie (orele 11^{1/2}).

Curatorul Central al parohiilor din Sighet, în ziua de ziua de 21 Iunie a avut ședință, în care s'a constatat, că cimitirul parohiilor e aproape plin. S'a hotărât, ca să se sape aici morminte în număr restrâns.